

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **G. T.**
narozený X.
státní příslušnost X.
pobytem v ČR na adrese X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2019, č. j. OAM-588/ZA-ZA11-ZA21-2019,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2019, č. j. OAM-588/ZA-ZA11-ZA21-2019, kterým zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

2. *Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.*
3. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že domněnka, dle které je určitá země označena jako bezpečná země původu, je vyvratitelná, a je tedy potřeba v každém jednotlivém případě zkoumat, zda i ve vztahu k dotyčnému žadateli lze danou zemi považovat za bezpečnou. Žalobce má za to, že v jeho případě tomu tak není a tím pádem žalovaný při vydání napadeného rozhodnutí pochybil, pokud jeho žádost o mezinárodní ochranu zamítl jako zjevně nedůvodnou.
4. Žalobce má za to, že žalovaný nesprávně vyhodnotil jeho žádost jak zjevně nedůvodnou. Žalovaný si totiž neshromáždil dostatek aktuálních a relevantních podkladů pro vydání rozhodnutí, v důsledku čehož nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Výrok zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné proto nemá dostatečnou oporu ve správním spisu. Krom toho je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. V napadeném rozhodnutí žalovaný nepracuje prakticky s žádnými informacemi o zemi původu žalobce. Jako jediné podklady pro vydání rozhodnutí byly použity Informace OAMP Gruzie, hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 a Informace OAMP – bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018. Z těchto zpráv však žalovaný odkázal pouze na zcela obecné informace, které žádným způsobem nesouvisí s důvody žádosti o mezinárodní ochranu, které v žádosti prezentoval žalobce.
6. Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti jak zjevně nedůvodné je výsledkem nezákonného postupu žalovaného, který si neopatřil dostatečné množství aktuálních a relevantních informací o zemi původu žalobce a zároveň nepřihlédl ke všemu, co žalobce v rámci řízení tvrdil, nebo co vyšlo najevo, v důsledku čehož nezjistil skutkový stav způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem jeho případu.
7. V rámci pohovoru žalobce prezentoval problémy související s mužem, který se domníval, že má žalobce poměr s jeho dívkou, přičemž ten žalobce i fyzicky napadl a žalobce musel být hospitalizován více než 14 dnů na jednotce intenzivní péče. V tomto ohledu odkázal na rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2015, č. j. 5 Azs 50/2014, podle kterého „platí, že obavy z věřitele sice zpravidla nejsou relevantní z hlediska udělení azylu dle § 12 zákona o azylu (nikoliv však proto, že jde o soukromého původce tvrzeného příkoří, ale proto, že působení tohoto příkoří zpravidla nemá souvislost s důvody pronásledování, které jsou taxativně vymezeny v § 12 zákona o azylu a které tvoří jeden z nezbytných prvků definice uprchlíka, ale mohou mít za splnění dalších podmínek (zejména: reálně hrozící příkoří dosahuje intenzity vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu a stav původu není schopen či ochoten poskytnout před tímto skutečným nebezpečím vážné újmy účinnou ochranu), význam z hlediska možného udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu“. Žalobce se domnívá, že tento judikát lze využít i na jeho situaci, neboť v jeho případě se jedná o soukromého původce tvrzeného příkoří.

8. Žalovaný správní orgán však v tomto ohledu pouze konstatoval, že z dostupných zpráv o zemi původu vyplývá (konkrétně z informací Ministerstva zahraničních věcí), že žalobce měl k dispozici určité prostředky nápravy, které mohl využít k ochraně svých práv. Z této skutečnosti žalovaný dovozuje, že žalobci je v zemi původu dostupná ochrana před vážnou újmou.
9. V odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry v tom ohledu, zda by se právům žalobce v jeho konkrétním případě vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany příslušných státních orgánů. Z rozhodnutí žalovaného není ani nijak patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, resp. zda tímto směrem vedl dokazování. V tomto ohledu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 74/2009-51, dle kterého: *„mohou nastat situace, kdy není možné nebo účelné trvat na předchozím pokusu žadatele o mezinárodní ochranu usilovat o ochranu v zemi původu k tomu, aby mohla být považována podmínka nemožnosti ochrany vlastní země za splněnou. V situaci, kdy stěžovatelka v průběhu řízení tvrdila, že jí vlastní země nebyla schopna či ochotna ochranu poskytnout, i kdyby o ni požádala, bylo na místě, aby správní orgán toto její tvrzení zvážil a případně vyvrátil na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, tedy relevantních informací a zpráv o zemi původu“.*
10. Kromě toho v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, sp. z n. 4 Azs 146/2006, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „jako důvod pro neudělení azylu nemůže obstát argument, že žadatel o azyl v zemi původu tyto orgány nepožádal o pomoc a nevyčerpal tak veškeré právní prostředky, které mu k ochraně jeho práv právní řád jeho domovského státu poskytuje“. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu citovaného výše (1 Azs 40/2007) platí, že: „Tvrdí-li žadatel o udělení azylu ve správním řízení, že nemá faktickou možnost bez jisté újmy obrátit se o pomoc na příslušné orgány v zemi svého původu, musí správní orgán zaměřit dokazování i tímto směrem, neboť z pohledu splnění podmínek pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu jde o zjištění podstatné; správní orgán v takovém případě zejména žadatele vyzve, aby svá tvrzení konkretizoval, předložil o nich důkazy či konkrétně označil možnost jejich obstarání. Zároveň je povinen subjektivním informacím podaným žadatelem „nastavit zrcadlo“, pokud možno co nejpodrobněji, avšak v relaci s tvrzeními žadatele, zjištěnými informacemi o objektivním stavu v zemi původu, získanými např. i od nevládních organizací **v případech tvrzené nemožnosti či bezvýchodnosti uplatnění přezkumných postupů instančně vyššími či nezávislými orgány, pak nestačí pouze shromáždění podkladů o právním systému nebo struktuře organizace veřejné moci v konkrétní zemi původu bez související informace o účinnosti aplikace záruk zákonnosti. Opravné prostředky či možnost obracet se o ochranu práv na orgán veřejné moci jsou totiž obvykle zakotveny i v právních rádech zemí s nedemokratickým, autoritářským či totalitním režimem, porušující lidská práva a svobody. Nepostupuje-li správní orgán takovým způsobem a žádost o udělení azylu zamítne s odůvodněním, že žadatel se na orgány v zemi svého původu přesto měl obrátit, trpí takové rozhodnutí nedostatkem důvodů“.**
11. Pokud jde o otázku, zda byla žalobci dostupná ochrana před vážnou újmou v zemi původu, posouzení žalovaného je v tomto ohledu zcela formální a naprosto nedostatečné. Žalovaný totiž pouze odkazuje na existenci určitých právních nástrojů, které žalobce ve své vlasti mohl využít. Jinak se však blíže nezabývá tím, nakolik jsou tyto nástroje účinné

v praxi. Takové formální posouzení však neodpovídá výše uvedeným požadavkům vyplývajícím z judikatury Nejvyššího správního soudu.

12. Navrhoval proto s ohledem na shora uvedené, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2019 zruší a věc žalovanému vrátí k dalšímu řízení.
13. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že neshledal oprávněnost žalobních námitek uvedených žalobcem a nemůže ani učinit závěr, že by tyto prokazovaly nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí správního orgánu. Odkázal plně na písemnosti založené ve správním spise a na vydané rozhodnutí ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, jako správního orgánu, který postupoval plně v souladu se zákonem o azylu, mezinárodními úmluvami a jednotlivými ustanoveními správního řádu. Správní orgán v daném případě zjistil skutečný stav věci a přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo a jeho rozhodnutí je i přezkoumatelným a dostatečným způsobem odůvodněno. Z tohoto pohledu považuje uplatněné žalobní námitky s ohledem na jeho výpovědi v průběhu správního řízení za liché.
14. V případě žalobce je zřejmé, že svoji vlast neopustil na základě žádného z relevantních důvodů ve smyslu zákona o azylu a ani jeho obavy z návratu do Gruzie nelze považovat za opodstatněné ve smyslu ust. § 12 a § 14a zákona o azylu. Především bylo zjištěno, že Gruzie splňuje základní demokratické principy v souladu s kritérii pro hodnocení bezpečné země původu (§ 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu) a byla proto zařazena na seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu – viz § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., ve znění vyhlášky č. 68/2019 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení o jeho azylové žádosti a ani z obsahu podané žaloby nebylo zjištěno, že by v jeho případě tento předpoklad neplatil. V této souvislosti je třeba připomenout, že je to právě žalobce (nikoliv žalovaný), který musí vyvrátit, že v jeho případě nelze Gruzii považovat vůči němu za bezpečnou zemi původu; tuto (vyvratitelnou) domněnku však žalobce nevyvrátil a ostatně ani netvrdil, že by návrat do Gruzie nebyl pro něho bezpečný ve smyslu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v některé z jejich forem.
15. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava žalobce z výhrůžek jednoho muže kvůli domnělému vztahu žalobce s mužovou dívkou. S tímto důvodem se žalovaný správní orgán dostatečně a zákonným způsobem vypořádal již v rámci správního řízení o jeho žádosti (viz str. 4 napadeného správního rozhodnutí), když zkonstatoval, že žalobce se obrátil v této souvislosti na policii, jeho věci se zabýval i soud, který vynesl rozsudek, proti němuž žalobce podal odvolání. Žalobce však poté ze země vycestoval, aniž by vyčkal na výsledek odvolání. Rovněž nepodal stížnost na jednání policie, případně na její nečinnost, tedy nevyužil všech právních prostředků země původu k ochraně svých práv. Z průběhu řízení jasně vyplynulo, že státní orgány země původu se jeho případem zabývaly, tedy není naplněna skutečnost, že žalobci pomoc odmítly, tedy že by mu stát nebyl schopen nebo ochoten poskytnout ochranu. Žadatel tak neprokázal, že v jeho případě nelze Gruzii vůči jeho osobě považovat za bezpečnou zemi původu. S námitkou, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí skutkové závěry žalovaného v tom ohledu, zda by právům žalobce v jeho konkrétním případě se vůbec mohlo dostat efektivní ochrany ze strany

státu, a že z rozhodnutí není patrné, že by se žalovaný touto otázkou blíže zabýval, žalovaný nesouhlasí a opakoval stran důkazního břemene, že v případě aplikace § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá důkazní břemeno pouze a jen na žalobci, který musí prokázat, že v jeho případě není Gruzie bezpečnou zemí původu. Důkazní břemeno však žalobce neunesl a nevyvrátil domněnku, že Gruzii vůči jeho osobě nelze považovat za bezpečnou zemi původu.

16. Za nedůvodnou pak považoval žalovaný i další námitku žalobce, že správní orgán nevychází z aktuálních a relevantních podkladů, žalovaným použité informace má za nedostatečné – dvě Informace OAMP o Gruzii z dubna 2019 a července 2018 jsou dle jeho názoru toliko obecné. Obsahem správního spisu (konkrétně na listu 13 až 15 správního spisu) žalovaný vyvrací tvrzení žalobce, že „Informace OAMP“ by nebyly dostatečně aktuální a byly pouze obecné. V závěru informací je totiž soupis zdrojů, na základě nichž byly informace zpracovány, ze zde uvedeného přehledu lze usuzovat, že jde o uznávané a relevantní veřejně dostupné informace.
17. Žalovaný proto trvá na zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce a na správnosti svého rozhodnutí. Informace potvrzující, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu, je součástí správního spisu a žalobce s ní byl seznámen dne 9. 7. 2019 a byla i hodnocena při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Žalovaný uzavřel, že je přesvědčen, že v případě žalobce došlo k jednoznačnému naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákon ao azylu a má za to, že rozhodnutí vychází z řádně zjištěného stavu věci.
19. Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
20. Pokud jde o napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2019, č. j. OAM-588/ZA-ZA11-ZA21-2019, bylo žalovaným rozhodnuto tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zamítá jako zjevně nedůvodná.
21. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí mj. vyplynulo, že žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR žalobce podal dne 1. 7. 2019. Dne 4. 7. 2019 poskytl výše jmenovaný údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělil konkrétně, že se narodil dne 30. 11. 1994 v Gruzii. Je gruzínské národnosti, dorozumí se gruzínským a ruským jazykem a vyznává pravoslavné křesťanství. Dotyčný je od roku 2013 členem strany Sjednocené národní hnutí (dále jen SNH). Je svobodný a bezdětný. Posledním místem žadatelova bydliště ve vlasti bylo město Kutaisi. Z vlasti vycestoval leteckou linkou z Kutaisi do Prahy, na území ČR vstoupil dne 9. 4. 2019. V roce 2017 pobýval na území Německa, Polska a Maďarska. Uvedl, že mu nebyla udělena víza nebo povolení k pobytu v jiných státech a o mezinárodní ochranu v ČR či jiných státech nežádal. Ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že je zdravý a žádné léky neužívá. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že v roce 2016 byl s jednou dívkou na setkání členů strany SNH v Antalyi v Turecku. Po návratu domů jej přítel této dívky křivě obvinil, že s ní má dotyčný poměr, opakovaně ho napadl a vyhrožoval mu. Jmenovaný se obává, aby tento konflikt „nepřerostl do něčeho horšího“, a proto žádá o mezinárodní ochranu.

22. Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s výše jmenovaným proveden dne 4. 7. 2019. V jeho průběhu žadatel mj. uvedl, že v Kutaisi žil v bytě patřícím jeho rodině, vystudoval vysokou školu a nyní se nachází ve třetím ročníku vysokoškolského studia psychologie. Dosud pracoval pouze příležitostně na brigádách. Od roku 2013 je řadovým členem strany SNH. V roce 2016 se zúčastnil stranického setkání, na kterém byla přítomna i jedna dívka. Po návratu domů se dotyčný s jejím partnerem dostal několikrát do fyzického konfliktu. Dne 5. 11. 2016 mu tento způsobil těžké ublížení na zdraví, jmenovaný musel být hospitalizován. Více než 14 dní byl na jednotce intenzivní péče. V roce 2017 se rozhodl odcestovat do Evropy, kde pobýval 8 měsíců, a to na území Německa, Polska a Maďarska. Poté usoudil, že uběhla dostatečně dlouhá doba, aby se situace uklidnila a mohl se vrátit domů. Čtyři měsíce byl klid, ale pak se se zmíněným mužem potkal v jednom klubu a situace se opakovala. Znovu došlo k fyzickému konfliktu. Rodiče obou mužů se znají a problémy se přenesly i mezi ně. Žadatel nechce zůstat v Gruzii a způsobovat potíže svým rodičům, proto se znovu rozhodl vycestovat. Se svými problémy se obrátil několikrát na policii. Jeho stížnost se dostala k soudu, ale nemělo to žádný efekt, protože mu policisté i soudci řekli, že si mají konflikt vyřešit sami. Proti rozhodnutí soudu napsal žadatel odvolání, ale následně z Gruzie odjel. Proti jednání policie stížnost nepodal. S uvedeným útočníkem se jmenovaný setkal celkem 3x, přičemž 2x došlo k fyzickému napadení a při třetím setkání zabránili konfliktu přítomní lidé. Po prvním incidentu tento rodičům jmenovaného sdělil, že pokud neuvidí žadatele mrtvého, nepřestane. Prohlásil, že se nestane mužem, dokud jej nezabije. Při útocih byl se zmíněným útočníkem i jeho bratranec, který dotyčného také napadl. Na otázku, zda vyzkoušel řešit své problémy přestěhováním na jiné místo ve vlasti, žadatel odpověděl, že nad tím neuvažoval, protože se tito dozvěděli, že byl v Polsku a také čím se tam zabýval. Dotyčný neví, jak se to mohli dozvědět. V roce 2017 jmenovaný pobýval nejprve 3 měsíce v Polsku a poté odjel na 3 měsíce do Ázerbájdžánu. Odtud letěl na 20 dní do Německa a poté pokračoval do Polska a do Arménie. Následně byl 20 dní v Maďarsku a znovu pár týdnů v Polsku. Po těchto cestách se vrátil zpět do Gruzie. Všechny uvedené pobyty byly bezvízové. V Polsku pracoval jako kuchař, zda měl pracovní povolení, neví. Dále uvedl, že svou vlast se rozhodl opustit dne 8. 3. 2019, kdy se opět setkal se zmíněným mužem a byla z toho málem rvačka. ČR si vybral proto, že v Gruzii potkal české turisty a jazyk se mu zdál mnohem jednodušší než polský. Během vycestování z Gruzie neměl žádné problémy. O mezinárodní ochranu požádal až po téměř 3 měsících po příjezdu do ČR, protože když sem přijel, pokračoval po pár dnech do Polska, kde opět pracoval jako kuchař, aby mohl zaplatit půjčku, kterou si vzal v bance v Gruzii. Poté, co půjčku splatil, odjel do ČR, kde požádal o azyl. O této možnosti se dozvěděl přes internet a dal ji přednost před podáním žádosti v Polsku. Uvedl dále, že v Gruzii neměl žádné potíže s policií nebo státními orgány. Ohledně jeho situace v případě návratu do vlasti jmenovaný sdělil, že nemá žádnou jistotu, že nenastane stejná situace jako v roce 2016.
23. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí pak uvedl dále, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z materiálů Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019 a z Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018. Tyto informace jsou součástí spisového materiálu.

24. V souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu byla dne 9. 7. 2019 žadateli dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti jmenovaný využil a uvedl, že se s obsahem výše uvedených podkladů pro vydání rozhodnutí nechce seznámit ani se k nim vyjádřit a rovněž nenavrhл žádné doplnění podkladů pro rozhodnutí. Na závěr sdělil, že vše již uvedl a nechtěl dodat žádné další skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedených materiálů o politické a bezpečnostní situaci v Gruzii citoval, pokud jde o materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z dubna 2019, že Gruzie je poloprezidentská republika, v jejímž čele stojí prezidentka, a premiér. Poslední parlamentní volby se uskutečnily v říjnu 2016 a doposud vládnoucí strana Gruzínský sen získala ústavní většinu, zatímco hlavní opoziční strana Sjedené národní hnutí ve volbách oslabilo a následně došlo k jejímu rozštěpení. Jak parlamentní volby v roce 2016, tak prezidentské volby v roce 2018 byly označeny za soutěživé a administrativně zvládnuté, a to i přes problémy s transparentností a nekonzistentní aplikací volebního práva a obecný vliv oligarchů na politiku. Civilní úřady udržovaly efektivní kontrolu nad bezpečnostními složkami. Centrální vláda však nemá pod kontrolou separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie, které vytvořily paralelní státní struktury a jsou závislé na Ruské federaci. V Gruzii obecně a soustavně nedochází ani k pronásledování podle čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, ani k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, trestům či hrozbě z důvodu svévolného násilí. Právní předpisy Gruzie dostatečně upravují danou problematiku a jsou v nich implementovány všechny příslušné mezinárodní konvence a úmluvy. Ústava země garantuje základní práva a svobody, včetně svobody volného pohybu a zákazu mučení a jiného krutého, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Řadu reforem v oblasti politických a občanských práv nebo ekonomiky země přijala v souvislosti s procesem vízové liberalizace s EU. Nicméně některá ze základních ústavních práv a svobod nejsou úřady zaručena dostatečně či rovnoměrně, např. porušování soudní nezávislosti a nestrannosti, porušování soukromí a násilí vůči LGBTI osobám. Jak je dále v tomto materiálu uvedeno, gruzínské zákony neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Vláda také spolupracovala s Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) i s dalšími humanitárními organizacemi v případě poskytování ochrany a pomoci vnitřně přesídleným osobám, uprchlíkům a dalším skupinám. Gruzie je členem Organizace spojených národů a přistoupila k základním úmluvám v oblasti lidských práv a základních svobod. Asociační dohoda mezi EU a Gruzii byla podepsána v červnu 2014 a v září 2014 Gruzie vstoupila do zóny volného obchodu DCFTA. Bezvízový styk se zeměmi schengenského prostoru začal platit 28. 3. 2017. Gruzínští občané mohou podat stížnost ke státnímu zastupitelství. Případným zneužitím pravomocí státních úřadů se rovněž zabýval ombudsman a řada nevládních organizací, které poskytují efektivní pomoc v případě porušení práv jednotlivců. Organizace Freedom House ve své zprávě Svoboda ve světě 2019 hodnotí Gruzii na sedmistupňové škále stupněm 3 v oblasti politických práv i občanských svobod (status „částečně svobodná“).
25. Výše uvedené potvrzuje také Informace OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi: Gruzie ze dne 3. 7. 2018 a doplňuje, že v Gruzii neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. Od konfliktu s Ruskou federací v roce 2008 udržovaly obě strany příměří přes občasné napětí,

např. posun hranice Jižní Osetie v létě 2015. Na hranicích s oběma regiony docházelo také k ojedinělým incidentům. Separatistické regiony Abcházie a Jižní Osetie nejsou pod kontrolou centrální gruzínské vlády, de facto existovaly nezávisle na Gruzii a jsou personálně i finančně podporovány Ruskou federací, např. rozmístění ruských ozbrojených složek nebo zajištění strážných hranic obou území. Jejich nezávislost kromě Moskvy, několika zemí Latinské Ameriky a Tichomoří a Sýrie nikdo neuznal.

26. Žalovaný uvedl, že na základě uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi výše jmenovaného žadatele, v případě žadatele lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, ve smyslu zákona o azylu. Žadatel v průběhu správního řízení uvedl, že v Gruzii neměl žádné problémy se státními orgány, za důvod svého odjezdu z vlasti označil napadení a výhrůžky ze strany jednoho muže, který si myslel, že má dotyčný vztah s jeho dívkou. Kvůli svým problémům se jmenovaný obrátil na policii, jeho případem se zabýval i soud, který vynesl rozsudek, proti němuž jmenovaný podal odvolání. Správní orgán k výše uvedenému konstatuje, že jmenovaný nepočkal na výsledek odvolání proti rozhodnutí soudu, rovněž nepodal stížnost na jednání či nečinnost policie, místo toho z vlasti odecestoval. Dotyčný tedy nevyužil všech forem právní ochrany dostupné v jeho vlasti. V tomto smyslu odkázal i na rozsudek NSS č. j. 3 Azs 22/2004 ze dne 10. 3. 2004 či č. j. 4 Azs 160/2004 ze dne 13. 9. 2004, který stanovil: „Skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vybrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu ..., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny“. Z výpovědi jmenovaného žadatele jasně vyplynulo, že se gruzínské státní orgány jeho případem zabývaly, soud přijal v této věci rozhodnutí. Ačkoliv jmenovaný s rozhodnutím soudu nesouhlasil a podal proti němu odvolání, na výsledek odvolacího řízení již nepočkal a raději ze země vycestoval. V případě jmenovaného proto rozhodně nelze dojít k závěru, že by byla příslušnými gruzínskými orgány odmítnuta ochrana jeho osoby, tedy že by mu stát nebyl schopen či ochoten poskytnout ochranu. Závěrem žalovaný uvedl, že je nutno použít všechny dostupné prostředky vnitrostátní ochrany než nastoupí nástroje ochrany mezinárodní.
27. Z připojeného správního spisu soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti. Dne 1. 7. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
28. Dne 4. 7. 2019 poskytl žadatel údaje k žádosti o mezinárodní ochranu, kdy k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR uvedl, že *v roce 2016 byl na setkání členů strany a SNH v Turecku v Antaiji, kdy s nimi tehdy byla jedna dívka. Po návratu do Kutaisi ho přítel této dívky křivě obvinil z toho, že s ní má poměr a opakovaně ho napadl a vybrožoval mu. Obává se, aby tento konflikt nepřerostl do něčeho horšího, proto žádá o mezinárodní ochranu. Jiné důvody nemá.*
29. Téhož dne, tj. 4. 7. 2019, byl proveden s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když žalobce zopakoval stejně jako v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, proč o mezinárodní ochranu v ČR žádá a důvod, který uvedl

v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany je stejný.

30. Ve spise se pak nachází zpráva Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky – Gruzie – Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu stav duben 2019 a zpráva Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Gruzie, Informace OAMP 3. 7. 2018 – bezpečnostní a politická situace v zemi – stav červenec 2018, přičemž s těmito zprávami měl možnost se žalobce seznámit, jak vyplývá z protokolu ze dne 9. 7. 2019, přičemž uvedl, že není potřeba se s jejich obsahem seznamovat, doplnění podkladů pro rozhodnutí nenavrhl, sám žádné nové skutečnosti nebo nové informace nesdělil a uvedl, že vše již řekl a nemá co dodat.
31. Podle § 2 bod 7 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Gruzii, s výjimkou Abcházie a Jižní Osetie.
32. Podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu v platném znění, jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze států, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.

Posouzení věci krajským soudem

33. Žaloba **není důvodná.**
34. Provedeným dokazováním připojeným správním spisem bylo jednoznačně prokázáno, že žaloba žalobce důvodná není. Žalobce nepochybnil, že Gruzii lze považovat za bezpečnou zemi původu žalobce kromě Abcházie a Jižní Osetie, z nichž však žalobce nepochází, ani v nich nežil. Jedná se o domněnku vyvratitelnou, ovšem žalobce nijak netvrdil, ani neprokázal, že v jeho případě by Gruzie bezpečnou zemí nebyla. Ve své vlasti žádné problémy neměl se státními orgány, sám uvedl, že jeho jediným problémem v Gruzii od roku 2016 byla skutečnost, že v tomto roce se zúčastnil setkání členů SNH, které se konalo v Turecku v Antaiji. Tohoto setkání se zúčastnila i jedna dívka a po návratu do Kutaisi v Gruzii byl žalobce jejím přítelem obviněn, že s ní měl poměr, což nebylo pravdou, dokonce byl i fyzicky napaden ze strany uvedeného muže a byl i hospitalizován, byl více než 14 dnů na intenzivní péči. Uvedl, že nešlo o jediné vyhrožování či napadení, stalo se to v několika případech, žalobce tuto skutečnost nahlásil i na policii, věc se dostala i k soudu, se soudním rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal proti němu odvolání, výsledku tohoto odvolacího řízení však již nevyčkal a vycestoval z Gruzie.
35. Soud zde uvádí, že pokud jde o azylový příběh žalobce, je zcela evidentní, že žalobce Gruzii neopustil z žádných azylově relevantních důvodů (§ 12 zákona o azylu), a že zde nejsou ani žádné skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že žalobce by měl mít důvodné obavy při návratu do Gruzie a to z důvodů, jež má na mysli ust. § 14a zákona o azylu. Jedná se v případě žalobce, tak jak svůj příběh vyličil, o situaci, kdy ho podezíral z nevěry jiný muž, vytýkal mu, že měl poměr s jeho dívkou na setkání členů SNH v Turecku v roce

2016, měl mu vyhrožovat, a dokonce ho fyzicky napadnout, přičemž, jak žalobce sám uvedl, věc nahlásil policii. Ta musela případ zajisté šetřit, když se věc dostala k soudu. Z toho, jak věc vylicil žalobce, nebylo soudem rozhodnuto v jeho prospěch, proto podal do rozsudku soudu odvolání, jeho výsledku však již nevyčkal a Gruzii opustil. Není tedy pravdou, že by žalobci státní orgány (policie) vůbec nepomohly, věci nevěnovaly pozornost, protože jinak by se věc nemohla dostat k řešení před soud.

36. Není tedy nejmenší důvod, aby žalobce cítil z tohoto důvodu jakoukoliv obavu vrátit se do Gruzie, a že by Gruzie pro něho nebyla bezpečnou zemí, neboť pomoci ze strany státních orgánů se žalobci dostalo, žalobce však sám samotného výsledku nevyčkal a Gruzii opustil.
37. Žádné jiné problémy v Gruzii žalobce neměl, jak sám uvedl, nikdy neměl problémy se státními orgány, ani s žádnými jinými soukromými osobami (kromě jednoho muže).
38. Soud věc tedy uzavírá tak, že žaloba žalobce důvodná není, protože rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu, přičemž žalovaný zjišťoval bezpečnostní a politickou situaci v Gruzii a dodržování lidských práv v této zemi, žalobce měl možnost se se zprávami ohledně bezpečnostní a politické situace v Gruzii seznámit, což neučinil, když je zcela evidentní, že Ministerstvo vnitra ČR, když tvořilo zprávu o bezpečnostní a politické situaci v Gruzii, vycházelo z celé řady nezávislých zdrojů, které jsou vyjmenovány jako součást Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu.
39. Žalobu tedy soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) jako nedůvodnou zamítl.
40. Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud pak jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.